

νοιγε τούς ὀφθαλμούς του, τούς ἔστρεφε πρὸς ἐμέ. Ἡ στενοχωρία του ἦτο μεγίστη· ἀνέπνεε μετὰ μεγάλης δυσκολίας.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἀπερχόμενη, ἡ μήτηρ του τοῦ ἔδωκεν ἐν βαλάντιον. Τὴν ἠύχαριστησε λέγων ὅτι θὰ τὸ ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ εὐθύς ὡς ἠ-θελε δυνηθῆ νὰ ἐξέλθῃ. Ἦθελεν ἄρα γε νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἢ μήπως ἐτήρει μέχρι τῆς τελευ-

Πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς πενθίμου ταύτης ἐβδομάδος ἐχαράχθησαν τόσον βαθέως εἰς τὴν δυστυχῆ καρδίαν μου, ὥστε θὰ μείνωσιν ἐν αὐτῇ διὰ παντός,

Quamquam animus meminisse horret.....

εἰ καὶ τὸ πνεῦμά μου μετὰ τρόμου τὸ ἐνθυ-μεῖται. ὡς λέγει ὁ Βιργίλιος. Θὰ ἦτο ὅμως ἀν-ανδρία, οὕτως εἰπεῖν, ἂν ἀπέφευγα ν' ἀνοίξω

Ὁ Πόλος θεωρεῖτο ἀπρόσιτος εἰς τὸν ἄνθρωπον. (σελ. 148)

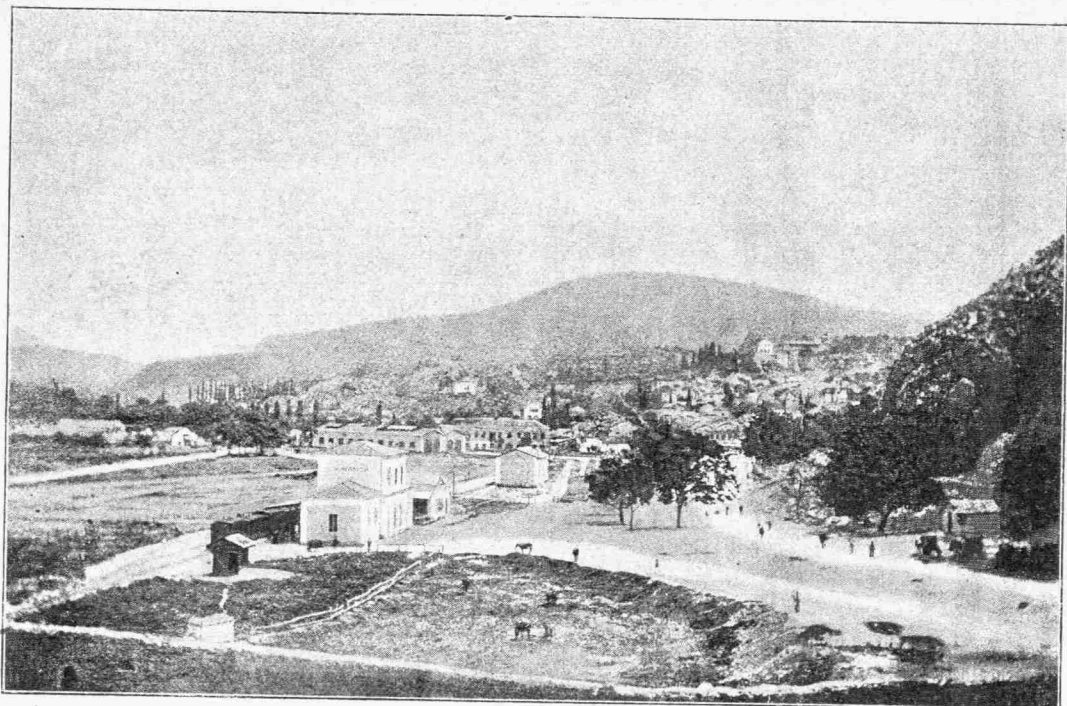
ταίας στιγμῆς, ὡς ὄλοι οἱ φθισικοί, ἀκατανίκητον ἐλπίδα;... Μόνος ὁ Θεὸς τὸ γινώσκει.

Ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν παραδόσεών μου περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τὸν ἐπανείδον ἐπὶ τινὰς στιγμῆς. Ὅτε τὸν ἀπεχαιρέτισα, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, παρὰ τὴν συνήθειαν του καὶ ἔθλιψε τὴν ἰδικήν μου τρυφερώς. ...Ἦτο ὁ τελευταῖός του ἀποχαιρετισμός. Ἐξερχόμενος ἠρώτησα τὴν ἀδελφὴν του. « Πιστεύετε ὅτι ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ τίποτε ἕως αὔριον; » Μοὶ ἀπήντησεν: « Ὅχι. » Δὲν ἠδυνήθη νὰ προσθέσω λέξιν· ἡ καρδία μου ὑπερέξεχειλιζεν....

Πρέπει ἄρα νὰ γράψω ὅ,τι ἐπηκολούθησεν;

πάλιν τὴν πληγὴν Δοιπόν, σήμερον, Τετάρτην, οἱ μαθηταὶ ἐσχόλαζον ἕνεκα τῆς ἐπετείου ἐορτῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Βερρύ. Δυστυχῶς ὅμως παρὰ τὸ σύνθημα, εἶχα νὰ παραδώσω μάθημα πρὸς τὸν νέον Ῥουσσὲλ μεταξύ τῆς ὀγδόης καὶ τῆς ἐνάτης. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ μὲ ἀνεζήτητον πανταχοῦ ὅπου δὲν εὐρισκόμην. Μόνον καθ' ἦν στιγμὴν ἐξερχόμενη ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ Βριάν λίαν ἀφηρημένος ἢ θυραρὸς μοὶ εἶπεν: « Ἐνας φίλος σας εἶνε εἰς τὰ ὕστερα! »

Ἡ ὁμίλη μοὶ ἐφάνη ἔτι μᾶλλον πυκνουμένη, τὸ πᾶν μετεβλήθη. Ἐτρεῖσα χωρὶς νὰ σταματήσω ποσῶς. Ἐφθασα... Ἦτο ἀργά!

Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΙΑΔΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

[Ἐκ φωτογραφίας τοῦ κ. Ι. Γεωργαντοπούλου]

Εὔρον τὴν Βιργινίαν θρηνοῦσαν. «Ἄ, Θεέ μου!...» Ὁρμησα πρὸς τὸν θάλαμον... δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ φίλος μου... Ἐβλεπα μόνον ἐν σῶμα τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κοιμώμενον. «Ἄ, κύριε! ἀπέθανε προφέρων τὸ ὄνομα σας.» Δὲν ἀντείχον πλέον. Ἐλάβα τὴν χεῖρά του ἦτο ἀκόμη εὐκαμπτος καὶ ὑπόθερμος. Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἢ τὸσον ἀγνή καὶ τὸσον τρυφερά; «Καῦμένο παιδί, καῦμένο παιδί!...» μὲ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀποκαλέσω. Καὶ τῶ ὄντι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχον ἀποκτήσῃ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα πατρός.

Ἐπρεπε τώρα νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς μητρός. Εὐρίσκετο εἰς τὸ προάστειον τοῦ Τάμπλ, παρὰ τῆ ἀδελφῆ της. Τὴν εὔρομεν πνιγμένην εἰς τὰ δάκρυα. Ἡ λύπη της ἐκχευε καὶ τὰ ἰδικὰ μας νὰ ρεῦσωσι μὲ νέχν ἀφρονίαν. Ὅτε εἰσῆλθον μὲ περιεπτύχθη καὶ μὲ ἠσπάσθη παραφώρας.

«ὦ ἀγαπητὲ φίλε τοῦ υἱοῦ μου, θὰ εἶσαι τώρα ὁ ἰδικός μου φίλος.» Τρεῖς παιδία, ἐξ ὧν μία κόρη, δὲν ἔλλαιον ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς. Πολλάκις μοῦ ἦλθεν ἡ διάθεσις νὰ ὀρμήσω καὶ νὰ σφιγξῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὰ ἀτυχῆ ἐκεῖνα μικρά. Πόσον χάριν τῆς μνήμης ἐκείνου, ἐμελλε νὰ μοῦ καταστῇ προσφιλὴς ὀλόκληρος αὐτὴ ἡ οἰκογένεια!

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχα νὰ δώσω εἰς τὴν Βιργινίαν τὰς διευθύνσεις μερικῶν ἀτόμων διὰ νὰ τὸν ἐπανίδω πάλιν,

πρὶν ἐπαναλάβω τὰς ἰδιαιτέρας μου παραδόσεις. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν ἀδελφὴν του νὰ ἐπανεέλθω διὰ ν' ἀγρυπνήσω τὴν νύκτα. Τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν, ἐνῶ ἦτο:μαζόμεν ν' ἀναχωρήσω, ἐπειδὴ ἤμην σχεδὸν νῆστις, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ὑπὸ τοιαύτης ἀδιαθεσίας, ὥστε παρακάλεσα τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του ὅπως στηριχθῶ. Ἦθελε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν ἀκολούθως ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ. Κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς πενθίμου ταύτης νυκτὸς αἱ ἰδέαι μου διεδέχοντο ἀλλήλας μετ' ἄκρας βραδυότητος. Τὸσον ἤμην σωματικῶς καταβεβλημένος καὶ τὸσον τὸ ἠθικόν μου ἦτο συντετριμμένον, ὥστε παρὰ τὴν προσδοκίαν μου ἔπασχον ὀλιγώτερον ἐκ τῆς θλίψεώς μου. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ πατήρ μου εἰσῆλθεν ὅπως μᾶς ἀντικταστήσῃ· ἀλλ' ἐγὼ ἠρνήθην, ὅπως ἦτο εὐλογον. Πρὶν ἀποσυρεθῆ, ἀνήγειρε τὸ σκέπασμα τὸ καλύπτον τὴν μορφήν του καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἔστημεν παρατηροῦντες. Τὸ πρόσωπον εἶχεν ἐν τῶ θανάτῳ καλλονὴν ἐξάίσιον. Τὸ δέρμα ὠχρότερον ἀφ' ὅσον ποτὲ ὑπῆρξεν, πλησίον εἰς τὴν μαύρην κόμην του, ἀπετέλει τὸσον ζωηρὰν ἀντίθεσιν, ὥστε ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ γαληνιὸς καὶ ἀγγελικὴ πραότης τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἡ καλλονὴ αὐτῆ θὰ εἶχε ἔτι τὸ τρομακτικόν.

Ὅτε εὐρέθην μόνος μετὰ τοῦ πατρός μου, προσεπάθησα ν' ἀποσεῖσω τὴν νάρκην μου. Εἰς ἐσταυρωμένος καὶ ἐν ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος